

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ

ΤΟΥ ΓΚΑΣΤΟΝ ΛΕΡΟΥ

ΤΟ ΠΑΛΑΤΙ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)
'Ιβάν υπογράφηκε άμέσως κάτωα παγίδα.
'Ήξερε πως ή μητέρα του ήταν Ιβανή για
όλα. Θέλησε να βγή άπ' τό σαλόνι, μά βρή-
κε όλες τις πόρτες του κλεισμένες. Ήταν
έντελώς άπολος. Μην έχοντας τί άλλο να
κάνη, περίμενε.

Δέν φοβόταν καθόλου τόν θάνατο, 'Απε-
ντιπας, έλειπε σ' αυτόν, σάν σε άπολύτως.
'Άκουσε βίαια έλαφρό θόρυβο, στό δω-
μάτο όπου ξοιάρων ή μητέρα του. Τί συ-
νέβαινε λοιπόν; Τί προετοιμάζαν; Γιατί

αυτές ή ύποκοιφες φωνές κ' έλειπα αυτή ή σιωπή;
Σε μιá στιγμή, ή πόρτα άνοιξε κ' ή μεγάλη δούκισσα παρουσιά-
στηκε μπροστά του. Φαινόταν έντελώς γαλήνια και δέν έμεινε στό
πρόσωπό της ούτε ίχνος από την προηγούμενη της παραγή. Είχε ξα-
ναίγει ή μεγάλη κυρία της Αδλής, ή πριγκίπισσα ή γεμάτη ήγεμο-
νική γοητεία, ή πάντα άγέροχη και καμιά φορά τριτηρεή.

'Η μεγάλη δούκισσα είχε ξαναβηθεί τώρα τις τριτηρεές της
εγκράσεις που τις είχε ξεχάσει από καιρό.

— Λοιπόν, Βανιούσκα, είπε, είμαστε σύμφωνοι. Θά κρατήσουμε
άπόλυτη σιωπή για όλ' αυτά και θά κανονίσουμε τά πράγματα όπως
πρέπει. Αυτό μάς συμφέρει και τους δύο μας. Σου παραχωρώ τή
χάρι του Ζαχάρω. Θά μιστρέση να δουλειάηται και να φύγει άπ' τή
Ρωσία. Είσαι εύχαριστήμενος; Καθώς βλέπεις, δέν μπορώ να σου
άποδώ τίποτε.

'Ω! αυτό ήταν άπάνταστο. 'Ο 'Ιβάν δέν μπορούσε να πιστέψη
στ' αυτά του.

— Κι ή Πρίσκα; ρώτησε με φωνή που έτρεψε.
— Κι ή Πρίσκα θ' άπελευθερωθή και θά ξαναγορήσει στη Γαλλία.

'Ο 'Ιβάν δέν ήξερε τί ν' άπάντηση. Περίμενε κάτι άλλο άκόμα,
κάτι που θά έξηγοόσε μιá τόσο εύκολη νίκη. Μά δέν περίμενε και
πολλή ώρα.

— 'Όι' αυτά ύπό έναν όρο, Βανιούσκα, είπε ή μεγάλη δούκισσα.
Θά δεχθής να παντρευθής την 'Αγάθη 'Αντόνοβνα, την κόρη του
πρίγκιπος Κιριώφ.

— Ποι!'
'Η λέξη αυτή βγήκε μόνη της άπ' τό στόμα του 'Ιβάν. 'Ανέθηκε
στά χείλη του, χωρίς να σκεφθί καθόλου.

— Δέν σκέφτεσαι καθόλου τί λές, Βανιούσκα. 'Αν έπανόλαδες
αυτή τή λέξη, καταδικάζεις εις θά-
νατον τόν πατέρα σου και τήν
Πρίσκα!

— Τότε κ' έγώ θά μιλήσω και θά τά φανερώ-
σω όλα!

— 'Όχι... Δέν θά μιλήσης!

Και λέγοντας τά λόγια αυτά, ή μεγάλη δούκισ-
σα γύρισε προς την πόρτα. Έτοιμη να κάνει ένα νόη-
μα να δώσει ένα σύνθημα. 'Ο 'Ιβάν κατάθεσε πως
ήταν χαμένος, πως όλοι ήσαν γαμένοι. Έννοιωθε
τόψεις για τόν πατέρα του κ' ένας άπέραντος ολ-
κός τόν πλημμυριζε για τή νεότητά της Πρίσκας.
'Αν δέν δεχόταν αυτό που του έλεγε ή μητέρα του,
θά τους κατέστρεφε όριστικά και τους δύο.

— Καλά! είπε, Δέχομαι.

— Ήπιον βέβαιη γι' αυτό, Βανιούσκα! Πάω
να φέρω άμέσως τόν πρίγκιπα Ροστοπόφ. Θά σου
ξηρήσης μόνος σου τό χέρι της άνεμιάς του.

'Επει' από μερικές στιγμές, ό πρίγκιπ Ροστο-
πόφ προσέφερε μόνος του στόν μεγάλο δούκα τό
χέρι της άνεμιάς του, δεσποινίδος Κιριώφ, και τόν
εύχαριστοόσε ταπεινά για τήν άπέραντη τιμή που
έκανε στόν όλο του.

Τό ίδιο βράδυ, ό 'Ιβάν προσεβάλλετο από δυνα-
τό πικρό κ' έπεφτε στό κρεβάτι. Θά έμεινε εκεί
βδελυάδες δλόκληρες.

XXIV

Ο ΜΕΓΑΣ ΛΟΥΣ ΠΑΝΤΡΕΥΕΤΑΙ

Πως ή Πρίσκα μεταφέρθηκε στό διαμερίσμα
της, στό κανάλι Αικατερίνης; Χάρις σε ποιό μυ-
στήριο, τή στιγμή που νόμιζε τόν έαυτό της χαμένο
για πάντα στό μοναστήρι της Μικράς Τρόιτζας κ'
είχε λιποθυμήσει μέσ' στην έκκλησία, μπρος στόν
Ραπούνιν, ξύπνησε ένα ώραίο χειμωνιάτικο πρωί
μέσ' στη λιγυρή καμαρούλα της, όπου είχε περάσει
όρες τόσο γαλήνιες, πριν τήν εγκαταλείψει για ν'
άπολυθώση την άγάτη της;

Νά τί δέν ν μπορούσε κ' ή ίδια να έξηγήση. Γι-
ατί όι έχορες ί τις τήν είχαν εγκαταλείψει επί τέ-

λους στην τύχη της κ' είχαν πάψει να τήν καταδιώκουν;
Φεύγοντας από τό Βιμποργκ, ή Νάστια, όπως της είχαν ύποδείξει
Ξαναγύρισε στό σπίτι του καναλιού Αικατερίνης, όπου έαί μέρος
και νύχτες που της φάνηκαν άτελείωτες, περίμενε τή νεαρή της
κυρία.

Τέλος, κάτοιο βράδυ, έν αυτοκίνητο κλειστό στάθηκε μπρος
στά παράθυρα του διαμερίσματος του ίσογειου και σε λίγο χτυπή-
ματα άκούστηκαν στην πόρτα. 'Η Νάστια κατέβηκε και άνοιξε. Με-
ρικοί άγνωστοι ξαναφέρνηαν τήν Πρίσκα σε μιá κατάσταση άδυνα-
μίας τέτοια, ώστε ή φτωχή Νάστια νόμιζε ότι ή κυρία της θά λέ-
βαινε σε λίγο. 'Επειτα όι άγνωστοί έφύγαν, αφού προηγουμένως
σύστησαν στη Νάστια να λάβη μεγαλειότερες φροντίδες για τήν
κυρία της και της έδωσαν τή διεύθυνση ενός γιατρού.

'Η Πρίσκα πάλαψε επί βδομάδες μεταξύ ζωής και θανάτου.
Τώρα, είχε σωθεί παιά.

Με τά πρώτα της λόγια ξήτησε τόν 'Ιβάν της, μά ή Νάστια,
απεί να της άπάντηση, άρχισε να κλαίη. 'Ο 'Ιβάν δέν είχε ξανα-
φανεί... 'Ο 'Ιβάν δέν είχε δώσει σημείο ζωής... 'Ίσως είχε πεθά-
νει... 'Εσοχετόταν ή Πρίσκα. Τότε όμως γιατί να ξή αυτή; ;
'Ερωσε να πεθάνη!..

Μά ή Νάστια κουνούσε τό κεφάλι της, θεσπώνοντας ότι ό νεα-
ρός μεγισταν δέν είχε πεθάνει... Αυτό μονάχα έλεγε και τό ξανά-
λεγε κλαίγοντας.

— Μου κρύβεις κάτι, Νάστια!.. Έκανε ή Πρίσκα σαν τρελλή.
Θά μου πής αυτό που μου κρύβεις..

Με ή Νάστια κουνούσε πάλι τό κεφάλι της κ' άπαντούσε ότι
δέν ήξερε τίποτε.

Μιά μέρα, ή Πρίσκα έιπε στη Νάστια να πάη να της αγοράση
έφημερίδες, μά ή Νάστια στασιωκοπήθηκε και έιπε ότι ό γιατρός
της είχε άπυγορεύσει άσπρηά τό διάβασμα.

Τό ίδιο απόγευμα, ή Πρίσκα δέχτηκε μι' άπροσδόκητη έπίσκε-
ψη της μικρής Βέρας, τής αδελφής της Κουλίγκιν.. Τήν δέχτηκε
με μι' άπέραντη χαρά, ξεχνώντας έντελώς τις άδικες ύποψεις που
είχε άλλοτε έναντιόν της... 'Η Βέρα σίγουρα θά της έφερνε ειδή-
σεις... Θά μάθαινε τί είχε γίνει ό μέγας δούξ 'Ιβάν. Χωρίς άλλο
τόν κρατούσαν μακριά της και περίμενε, για να τή συναντήση μιá
κατάλληλη ευκαιρία... Μά έπρεπε να δεσωοθή, να δεσωοθή πως
ήταν ζωντανός... 'Ω! άν μπορούσαν να τής τό θεβαώσαν αυτό!

'Η πρώτη λοιπόν έρώτησή που άπέυθυσε στη Βέρα ήταν:
— 'Ο 'Ιβάν μου είνε ζωντανός;

- Ναι, είνε ζωντανός!
- Μου τ' όρίζεστε;
- Σās τ' όρίζομαι,
- Τότε γιατί δέν έρχεται να με δη..

— Τόν κρατούνε στό παλάτι, όπου τόν φέρνεται,
καθώς φανείται, σάν να είνε άμυδάλωτος..

— Μά να μην έχω λάβει τόσον καιρό ούτε
μιá λέξη άπ' αυτόν!.. Είνε φριχτό!

— Έχετε έμπιστοσύνη, τής άπάντησε ή Βέ-
ρα, και φανήτε ύπομονετική!

'Η Πρίσκα κυριεύτηκε από μιá κρίσι-
δαζήριον κ' άνακουριόθηκε λίγο. Τότε μονάχα
πρόσξε ότι ή Βέρα φορούσε βαρεία πένθημα
ρούχα.

— Από ποιόν λοιπόν έχετε πένθος; τόλμησε
και τή ρώτησε.

— 'Από τ' φτωχό μου Ζιλμπέρ, άπάντησε ή
Βέρα, ξεσπώντας κ' αυτή με τή σειρά της σε
λυγμούς.

Τότε ή δυό νέες άγκαλιάστησαν κ' έμπιστεύ-
τησαν ή μιá στην άλλη τήν ιστορία των δυστυ-
χιών τους από τότε που τόσο σκληρά τις εί-
χαν χωρίσει στό πλοίο.

'Η Βέρα κ' ό Ζιλμπέρ είχαν μεταφερθεί με
κάθε μυστικότητα στό τρομερό φρούριο του
Σλοούσεμποργκ. Έκει τους είχαν ρίξει και
τους δυό μέσα σ' ένα κελλί, όπου τους είχαν
ύπό άσθηρότατο περιορισμό.

Μιά μέρα, άπελευθέρωσαν τή Βέρα, βάζον-
τάς τήν να δουλειάη ότι δέν θά έλεγε ποτέ ότι
τήν είχαν φυλακίσει μαζί με τό Ζιλμπέρ. Τό
πρωί όμως τής ήμέρας που ό Ζιλμπέρ θ' άπελευ-
θερωνόταν κ' αυτός, τόν βρήκαν κρεμασμένο
στό κελλί του!

— Νομίζω, έπρόσθεσε ή Βέρα, ότι α ύ τ ο ι
τόν κρέμασαν... Τόν έκαναν έτσι να σπασή
για πάντα... Τό δυστυχημένο!.. Τό δυστυχη-
μένο!.. Πέθανε έξ ατίας μου!.. Δέν θά πα-
ρηγορηθώ γι' αυτό... Είνε φριχτό!..

— Μά πως βγήκατε από τήν τρομερή αυτή

Πλανήθηκε μελαγχολική στα κει-
δράμα...

φυλακή ; ρώτησε η Πρίσκα. Τό ξέρετε τοιλάχιστον ;... Γιατί εγώ δέν μπορώ νά ξεσηγήσω πώς σόθηρα !..

— Ω !... τό πως σόθηρα είνε πολύ άπλό ! είνε ή Βέρα άναστενάζοντας. 'Η άδελφή μου μ' έσωσε... 'Όταν ή 'Ελένη ελδε πώς δέν μπορούσε νά κάνει τίποτε μέ τό 'Γκράντ, επειδή δέν ήταν ό πιο δυνατός, συγγενήθηκε μέ τό Ρασπούτιν... Δέν μπορούσε, βλέπετε, νά κάνει τίποτε άλλο...

'Η Κουλίγιαν μέ τό Ρασπούτιν !... Κι' ή Βέρα τό έλεγε αυτό τόσο φρεσκά !... 'Η Πρίσκα δέν τοίμουσε πειά νά την κυττάξη...

'Η Βέρα δέν άντιλαμβάνοταν τή βαθεία φρίκη πού είχαν προκαλέσει τά λόγια της στην Πρίσκα... 'Αρχισε νά φιλαρη για ένα σωφό πράγματα και, επειδή ή Πρίσκα δέν της άπαντούσε, έφυγε...

Τήν άλλη μέρα, ό γιατρός πού έπισκεφτόταν την Πρίσκα, είχε μιá μαζουρά συνδιάλεξι μαζί της. Της άνακόνισε ότι ή υγεία της είχε άποκατασταθεί έντελώς και ότι έπρεπε νά φροντίσει νά συνέλθη και ήθελως, γιατί σέ λίγο θά χρειάζοταν όλες της τίς δυνάμεις... Της άνάγγειλε ότι θά γινόταν μητέρα !

Μιά ώρα πλημύρισε την Πρίσκα, μόλις τό άκουσε αυτό !

'Θ' άποκατόσε λοιπόν παιδί !... 'Ένα παιδί άτ' τον 'Ιβάν της !... 'Όστε ό Θεός ειλ' εύλογήσει την άγάτη τους !... Δέν άμφεβαλε καθόλου για τί μεγάλη χαρά, πού θά έννοιωσε ό 'Ιβάν, μόλις θά μάθαινε τή χαρούσιμη ειδήσι...

Τό ίδιο βράδυ έφριξε τά βλέματά της σέ μιá έφημερίδα πού ό γιατρός την είχε άφήσει από άφηρημάς στό δωμάτιό της. Διάβασε στην πρώτη σελίδα, ότι ό μέγας δούξ 'Ιβάν 'Αντρεγιέβιτς, θά παντρεύοταν προσεχώς την νεαρή κοιργήτισσα Κιρκώφ, 'Αγάθη 'Αντιονόβνα...

'Η Πρίσκα έβγαλε μιá τρομερή κραυγή κι' ή Νάστια πού έτρεξε άμέσως κοντά της τή βρήκε σοριασιμένη κάτω, μπροστά στό κρεβάτι σάν πεθαμένη...

'Επακολούθησαν βδομάδες άγωνίας, πικρετού και παροληρηματος... Μά στό τέλος, ή Πρίσκα σόθηρε και πάλι... 'Ηθελε νά ζήση, νά ζήση για τό παιδί της... Μά δέν ήθελε νά πιστέψη στό γάμο του 'Ιβάν !... 'Όχι, όχι, ένα τέτοιο πράγμα δέν ήταν δυνατό !... 'Ηξερε ότι από καρού προετοιμάζον στην Αίλή αυτό τό γάμο, μά ήξερε επίσης ότι ό μέγας δούξ τον άπέχρουε μέ όλες του τίς δυνάμεις... 'Επρόκειτο σίγουρα για κάποια καινούργια μηχανορραφία αυτής της άπιστίας μεγάλης δουκίσσης Ναυτίτζας Μιχαήλοβνας, μά ό 'Ιβάν της δέν θά έδινε ποτέ τή συγκατάθεσι του σ' αυτό τό γάμο...

Στό διάστημα αυτό, ή Βέρα δέν είχε ξαναπάει νά τή δει... 'Η Πρίσκα τό έννοιωσε αυτό παράδοξο. 'Επίσης δέν καπιλάβαινε γιατί ή Κουλίγιαν, ή όποια είχε τώρα κάθε έλευθερία κι' είχε άνακτησει όλη την καλύτερη δύναμη στους πολιτικούς κύκλους, ή Κουλίγιαν, ή όποια μπορούσε νά κάνει τά πάντα, κι' ή όποια φαγόταν πώς είχε κάνει τά πάντα γι' αυτή και τον 'Ιβάν, δέν της έδινε τώρα κανένα σημείο ζωής

Μήπως φοβόταν νά της μιλήσει για τον 'Ιβάν ; Και γιατί ;

'Ω ! πόσες ύποψίες περνούσαν από τό μυαλό της δυστυχισμένης Πρίσκα !

Και πού μαρτύριο έννοιωσε, βλέποντας νά παρατείνεται ή έπίμονη σιωπή του 'Ιβάν !...

Γι' αυτό, μόλις ύπόφερε νά σταθή στα πόδια της, θέλησε νά βγή έξω... Σώθηκε μαζί μέ την Νάστια στα παγωμένα κανάλια... Πλανήθηκε μελαγχολική στα παγοδρόμια, μά δέν είχε πειά τή δύναμη, ούτε την επιθυμία νά λάβη μέρος σ' ένα σπάρι πού τόσο της άρεσε άλλοτε...

Μιά μέρα έβγαλε μιá καινούργια φωνή δδύνης διαβάζοντας πάλι στην έφημερίδα την άναγγελία του γάμου του 'Ιβάν, για την προσεχή εβδομάδα...

'Η έφημερίδα έδινε και σχετικές λεπτομέρειες. 'Η τελετή θά γινόταν στό αυτοκρατορικό άνάκτορο, όπου ό Τσάρος είχε ξαναγύρισει μετά την έπισκεπή του στό Μέτωπο. 'Η έφημερίδα έπρόσθετε ότι έντοματαξή ή μεγάλη δούκισσα Ναυτίτζα Μιχαήλοβνα είχε έγκραστασθεί μέ τό γυιό της στό ίδιόκτητο άνάκτορό τους στην Πετρούπολι κι' ότι κάθε μέρα ό μέγας δούξ έπισκεφτόταν τή μνηστή του στό μεγάλο Κιρκώφ...

Σάν τρελλή ή Πρίσκα έφυγε άμέσως από τό σπίτι της και σύφθηκε προς τά πέδιλά του μεγάρου Κιρκώφ... 'Η πιστή Νάστια την υποδέσταξε κλαίγοντας...

• 'Ηταν ένα ζευγάρι άξιοθρήνητο... 'Εξάφνα, στη λεωφόρο Νέφσκι, ειλαν μερικώς άστυρβιακές νά παρεμφρίζουν τό πλήθος... Συγχρόνως φάνηκαν δύο μεγαλοπρεπή έλευθερα πού έτρεχαν μέ όλη τους την ταχύτητα...

Μέσα στό πρώτο, ή Πρίσκα, στό πλευρό ενός στρατηγού, άναγύρισε τον 'Ιβάν. Τότε, χωρίς νά ξέρη κι' ή ίδια τί κάνει, φώναξε :

— 'Ιβάν !... 'Ιβάν !...

'Ο μέγας δούξ την άκουσε τάχα ; 'Αναγύρισε τάχα εκείνη τή φωνή πού του ήταν τόσο άγαπημένη ;

Πάντως ό 'Ιβάν έκανε ένα νόημα και τό έλευθερό του σταμάτησε. 'Ένας στεναγμός, γεμάτος έλπίδα, βγήκε από τό στήθος της Πρί...

Αλλοίμονο !... 'Ο 'Ιβάν κατέβηκε άτ' τό έλευθερό του, όχι όμως για νά πάη προς αυτή, άλλα για νά τρέξη στό δεύτερο έλευθερό, τό όποιο είχε σταθή έπίσης... και μέσα στό άσπιο ή Πρίσκα άναγύρισε στην Κουλίγιαν !...

'Ο μέγας δούξ κι' ή χορευτρια άντάλλαξαν μερικά λόγια από τόσο κοντά, ώστε θά νόμιζε κανείς ότι θά φιλιόντουσαν...

'Η Πρίσκα σοριασθηκε σάν τρελλή μέσα στην άγκαλιά της Νάστιας, όταν μιá φωνή φιλική της φηθίωσε στό αυτί :

— Δεχτήσις Πρίσκα... 'Ελάτε στό σπίτι μου... Είνε πολύ κοντά !...

Της μιλούσε ή Ναυτίττα, ή φίλη του ηρωικού Σεργίου, ή ήθοποιός του θεάτρου Μισέλ πού την ήξερε καλά, γιατί της την είχε συστήσει άλλοτε ό 'Ιβάν της...

'Η Νάστια και ή Ναυτίττα μεταφέρην κυριολεκτικώς την Πρίσκα ως τή μετρία κατοικία της ήθοποιού, πού βρισκόταν πράγματι εκεί κοντά. Εκεί ή Πρίσκα και ή Ναυτίττα έβλεψαν μαζί... 'Ηξεραν κι' ή δύο τους γιατί...

— Είν' ένας γάμος τρομερός !... Έλεγε ή Ναυτίττα. 'Ένας γάμος πού τον θέλησε ή Κουλίγιαν... Έφρα τον 'Αγάθη 'Αντιονόβνα... Δέν άγαπάει τό μεγάλο δούκα...

Δέν άγαπάει τό μεγάλο δούκα... 'Αγαπάει τον άδελφό της Κουλίγιαν... μά εκείνη δέν θέλει νά της πάρη τον άδελφό της από την επανάστασι... Τό ξέρω εγώ αυτό... κι' ή 'Αγάθη άναγύστιρε νά ύπακούση, όπως κι' ό 'Ιβάν ύπακούσε από μέρος του για ν' αποφύγη χειρότερες καταστροφές !...

'Η Κουλίγιαν έφερε καλά κι' ή δύο τους γιατί... Είνε μιá γυναίκα τρομερή... Τόν έρωτά της για τό μεγάλο δούκα δέν τον άγνοεί πειά κανένας... 'Όταν ό 'Ιβάν παντρευτεί μέ μιá γυναίκα πού δέν την άγαπάει κι' όταν χάσει έτσι τή μόνη γυναίκα πού άγάτησε στη ζωή του, ή Κουλίγιαν λογαριάζει πώς θά μορσέτη νά κάνει ή τή αυτή θέλει τό μεγάλο δούκα... Τόν έχει περιτυλίξει κόλας... Είδατε πώς μιλούσαν πρό όλιγου και μάλιστα σ' άπόστασι δύο θημάτων από τό μεγάλο Κιρκώφ.

'Η Κουλίγιαν μάλιστα είχε όργανώσει γι' αύριο τό βράδυ μιá μικρή μουσική έορτή, στην όποια θά παρασταθή ό Ρασπούτιν, ό καινούργιος της έραστής, και στην όποια ό μέγας δούξ θ' άποχωρηθή τή νεανική του ζωή... Προετοιμάζονται πραγματικά όργανα για τή γιορτή αυτή... Θά ύπάρχουν γυναίκες, γυναίκες της άριστοτατάς...

Θά πάνε μεταμφιεσμένες και θά κρατήσουν τή μάσκα τους... Είνε τό πρόγραμμα της Κουλίγιαν... 'Ο πρίγκιψ Φοντόφ 'Ιλις, ό όποιος είνε προσκαλούμενος, μέ φώτησε άν ήθελα νά πάω κι' εγώ... Μού είνε μάλιστα ότι μπορούσα νά πάρω και μιá φίλη μου... Μά δέν του άπάντησα άκόμα...

— Δεχτήτε !... Δεχτήτε, κυρία !... φώναξε ή Πρίσκα. Και πάρτε με μαζί σας !...

XXV

Ο ΑΠΟΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΝΕΑΝΙΚΗΣ ΖΩΗΣ

Τήν Παρασκευή 15 Δεκεμβρίου 1916, σ' ένα μικρό μέγαρο του καναλιού Φοντάνα, πού άνήκει σ' ένα νεαρό μεγιστάνα, ήταν συγκεντρωμένη, κατά τίς δέκα τό βράδυ, πολιόρμητη συντροφιά.

Δέν θ' άπαριθμήσουμε όλα τά πρόσωπα πού έλαβαν μέρος σ' αυτή την έσπερίδα. 'Ησαν ό περισσότεροι άνθρωποι πού έτρεφαν άγριο μίσος κατά του Ρασπούτιν και ήταν θαύμα πώς είχε κατορθώσει ή Κουλίγιαν νά συγκεντρώσει εκεί, σ' ένα όργανίδες γλέντι, στό όποιο θά είχε την πρωτακαθεδρία ό ίδιος ό πρόφητης, τους χειροτέρους του έχθρούς.

'Η έξιδρασις πού έξασκούσε τώρα ή Κουλίγιαν στον Ρασπούτιν ήταν άπλόγη. 'Ο σατανικός καλόγηρος έκανε πειά ότι ήθελε εκείνη. Δέν είχε καμιά άμφιβολία, καμιά ύποψια γι' αυτήν. Και όταν εκείνη του είνε ότι, χωρίς στή μεσολάβησή της, οι τελευταίοι έχθροί πού είχε στην Αίλή θά έξαφανίζονταν κι' ότι όλος ό κόσμος θά πήγαινε μέ τό μέρος του, την πιστέψε.

'Ένα χαμόγελό της έφτανε για νά περάσουν δια... 'Ένα χάδι της του άφανοσσε κάθε ικανότητα νά λογικισθή. 'Εκτός των άλλων, ή Κουλίγιαν τον είχε κάνει νά θυολογήσει ότι είχε βαρεθεί πειά τίς Καταχθόνες, ή όποιες τον άπασχολούσαν πριν από τόσον καιρό. Του χρειάζονταν τώρα καινούργιες γυναίκες.

('Ακολουθεί)